

Славейчето

ИЛЮСТРОВАНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

Излиза всѣки месецъ презъ учебната година. Годишенъ абонаментъ 20 лева предплатени.
Одобренъ и препорѣчанъ отъ М-вото на народната просвѣта съ окрѣжно № 1667 отъ 16. IV. 1937 година
Редактори: ГЕОРГИ КРЪНЗОВЪ и РАДКА СТАНИМИРОВА

ГОДИНА ВЕДНА
БРОЙ 2
ОКТОМВРИЙ 1942

Всичко — пари, писма, материали — да се изпраща на адресъ: в. „Славейче“, ул. Чумерна 29 — София. Пош. чекова с/ка № 624. Тел. 3-22-06

БЪДЕТЕ ТРЕЗВИ

Гроздето е вече узрѣло. Започва гроздоберъ.

Колко е хубаво по гроздоберъ!

Рано, преди още да се е показало слънцето, всички ставатъ. Малки и голѣми, съ пѣсни на уста, радостни тръгватъ къмъ лозята. Залавятъ се на работа.

Каква радостъ изпитватъ хората, когато прибиратъ този чуденъ Божи даръ! Гроздето е най-сладкиятъ плодъ, който ражда нашата земя. То е и най-вкусниятъ, най-ароматниятъ плодъ, който храни и лѣкува малки и голѣми. А какъ бързо го превръщатъ хората на вредно и отровно питие.

Стѣпканото грозде, следъ като стане на вкусна и сладка шира, ако не бѣде запазено отъ малките невидими гѣбички, наречени ферменти, скоро се превръща въ вино.

Виното вече не е така сладко, както ширата и гроздето. То има киселъ вкусъ, защото тѣзи гѣбички сѣ го превърнали на лошо, отровно питие.

Тѣзи, които пиятъ вино тровятъ себе си, загубватъ разсъдѣка си и започватъ да се ваятъ пияни по улицитѣ. Виждали сте пияни хора! И винаги сте бѣгали и сте се отворачавали отъ тѣхъ.

Никое дете не бива да пие вино или ракия. Тѣ сѣ вредни питиета. Пийте прѣсна, сладка шира, ягте грозде, защото то е най-хранителния плодъ! Така ще бѣдете бодри и здрави!

СЛАДКИ ПЛОДОВЕ

ЕСЕНЬ

Мина веселото лѣто съ много пѣсни и игри, и наскоро надъ полята пустота ще зацари.

Но на слънцето лжчитѣ гаятъ топлото поле, още въ свода птици скитатъ, свѣтятъ тѣхнитѣ криле.

И на гроздето зърната като весели очи грѣятъ ярко срѣдъ листата; още пѣсенята звучи.

Още много радостъ има — да се радваме сега, че ще дойде после зима съ буритѣ и съсъ снѣга.

Н. Фурнаджиевъ

МРАВКА И СЛАВЕЙЧЕ

Басня отъ Л. Н. Толстой

Една мравка се спуснала къмъ поточето: искала да се напие съ вода. Вѣдина я задивила и насмалко щѣла да я залѣе. Гълѣбче едно носѣло клонче; то видѣло, че мравката ще потъне и ѣ хвърлило клончето въ водата. Мравката полазила по клончето и се спасила.

Другъ пътъ ловець поставилъ капанъ за гълѣбчето и щѣлъ да го улови. Мравката полазила къмъ ловеца и го ухапала за крака; ловецьтъ охналъ и изпусналъ капана. Гълѣбчето подхвъркнало и се спасило.

Доброто сърдце не остарява.

Птичкитѣ се познаватъ по пѣненето, хората по говоренето.

Игленото ухо е тѣсно за двама приятели, а цѣлиятъ свѣтъ е тѣсенъ за двама неприятели.

Фани Попова-Мутафова

БѢСНОТО КУЧЕ

Отъ нѣколко дни Коприщица живѣеше въ напрегната тревога. Пижо, хубавото куче

че на Стоименови, съ дългъ червенъ косъмъ като на лисица, съ черна муцунка и голѣми умни очи — бѣха го за-

хоризонтъ, равнитѣ поляни, покрититѣ съ изсѣхнала трева баири.

Единъ день Зарко и неговиятъ приятель Скаридата дълго играха, бориха се, прелстваха старитѣ си книги, прочетоха нѣкои страници изъ „Робство и Освобождение“ отъ Жюль Вернъ и две-три Майнъ-Ридови съчинения, ядоха кумбули, играха съ котенцата, издѣлаха си свирки, гониха кокошкитѣ съ буци прѣстъ — чудиха се какво да правятъ.

Най-после седнаха къмъ края на градината, близо до оградата, която гледа къмъ боровата гора на „Св. Никола“. Следъ това прескочиха низката ограда и отидоха въ гората.

Дветѣ момчета се изтегнаха на тревата и почти задрѣмаха. Жълтунки и цѣнцърки

Зарко чоплѣше съ нѣкаква клечица по земята и разсѣяно следѣше пѣргавото тичане на нѣкакви червеникави мравки.

Отначало той наблюдаваше съвсемъ случайно безсмисленото лутане на дребнитѣ животинки. Но после, полека-лека, почна да се заглежда внимателно и забеляза, че всѣка отъ тѣхъ има опредѣлена посока и целъ, че всички иматъ почти еднакви грижи: да мъкнатъ храна къмъ единъ голѣмъ мравунякъ, който цѣлъ гъмжеше почернѣлъ отъ работнитѣ гадини.

Зарко започна да следи съ голѣмо любопитство затрудненията на една твърде голѣма мравка, която се мѣчеше да пренесе нѣкаква засѣхнала троха три пѣти по-голѣма отъ нея. Край нея мина друга мравка. Като видѣ борбата на другарката си съ трохата, тя веднага се спусна къмъ нея и оти-

де да ѣ помага. На друга страна пѣкъ, две здрави мравки се мѣчеха да мъкнатъ подире си нѣкаква болна мравка, съ подуто коремче и сакати крака.

Скаридата се приближи и наведе главата си до Зарковата. Двамата почнаха една странна война съ мравкитѣ.

Тѣ препрѣчваха съ клечици пѣтя имъ, връщаха трохитѣ и зрънцата, които тѣ прибираха къмъ мравуняка, обратно отъ тамъ гдето ги бѣха взели, разравяха ходоветѣ имъ и всѣваха ужасъ въ гъмжащото царство.

Полека-лека тѣ се запалиха въ играта, очитѣ имъ блѣснаха въ жестока радостъ. Зарко смаза една мравка и почака да види какво ще стане.

Първата мравка, която забеляза нещастieto, бързо се спусна къмъ нѣкакъвъ особень входъ и веднага се върна съ нѣколко други мравки, кои-